

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské ve věci žalobkyně **N. A., nar. ,** státní příslušnost , bytem , zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2014, č. j. MV-155604-5/SO-2013, **o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,**

t a k t o :

- I. Žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 7. 2014, č. j. MV-155604-5/SO-2013, se přiznává odkladný účinek.**
- II. Žalobkyni se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 3948003614.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 28. 8. 2014 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 14. 10. 2013, č. j. OAM-45591-26/DP-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Změna však spočívala pouze v doplnění výroku o text „neboť se cizinka na požádání ministerstva nedostavila k pohovoru“, tudíž po obsahové stránce bylo rozhodnutí orgánu I. stupně v podstatě potvrzeno.

Žalobkyně ve své žalobě především namítala, že správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečně vyhodnotily otázku přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, která v České republice žije již osm let, v zemi svého původu již nemá žádné zázemí a její rodinní příslušníci mají v České republice povolen trvalý pobyt. Žalobkyně rovněž rozporuje postup správních orgánů při posuzování hlavního důvodu zamítnutí její žádosti, jenž spočíval v nedostatečném doložení dokladů prokazujících zajištění prostředků k pobytu na území České republiky.

Žalobkyně podanou žalobu doprovodila žádostí, aby její žalobě byl přiznán odkladný účinek. Uvedla, že má na území ČR fungující živnost, jejíž chod je povinná zajišťovat. Nutnost opuštění území by totiž postihlo nejen žalobkyni samu, ale v konečném důsledku by mohla vést až k zániku tohoto podnikání. Současně by byla zásadním způsobem omezena možnost žalobkyně účastnit se na činnosti své společnosti. Žalobkyně přitom má za to, že je

ve veřejném zájmu, aby na území ČR podnikaly osoby jako žalobkyně, které řádně plní své povinnosti a jsou pro společnost přínosem. Žalobkyně také poukázala na potřebu osobní účasti na soudním řízení a přímého kontaktu s právním zástupcem, jež jsou předpokladem zachování jejího práva na spravedlivý proces. Dále odkázala na související rozhodnutí jiných soudů, a to na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, publikované pod č. 1072/2007 Sb. NSS, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2013, č. j. 11 A 185/2012, z nichž dovozuje, že nelze po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby se vystavovala rizikům spjatým s řízením o vyhoštění a žádala o odkladný účinek až v návaznosti na rozhodnutí vydané v takovém řízení.

Žalovaná uvedla, že nemá proti přiznání odkladného účinku žádných námitek, když má za to, že podmínky § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) byly v tomto případě splněny.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil následovně:

Podle ustanovení § 73 odst. 2, soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Odkladný účinek tak může být soudem přiznán jen po posouzení konkrétního případu. Přiznání odkladného účinku je mimořádným zásahem činěným v průběhu přezkumného soudního řízení, jímž se pozastavují až do skončení tohoto řízení právní účinky napadeného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu, na které je však třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku správní žalobě proto musí být vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy.

Z výše citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákon pro případné přiznání odkladného účinku žalobě stanoví celkem tři předpoklady: 1) Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu. 2) Tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. 3) Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí, jak to musí činit při rozhodování ve věci samé (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů. Je proto třeba předně zdůraznit, že v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nemůže soud jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé a hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu

toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu.

Dotčený veřejný zájem v případě rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě, je povinen tvrdit a osvědčovat žalovaný. Újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, by měl žalovaný též zmínit, je-li mu z průběhu správního řízení známa. V obou případech však žalovaný není zatížen břemenem tvrzení a břemenem osvědčovacím, neboť soud je oprávněn doklady k osvědčení hrozícího dotčení veřejného zájmu, popř. i práv třetích osob, obstarat i z moci úřední. Neuvede-li žalovaný tyto okolnosti, popř. je neosvědčí, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného však zvyšuje pravděpodobnost, že soud nebude schopen zjistit existenci okolností bránících přiznání odkladného účinku žalobě, a návrhu žalobce vyhově.

V dané věci žalobkyně oprávněně spatřuje újmu zejména v povinnosti vycestovat z území České republiky bez možnosti okamžitého (legálního) návratu a z toho plynoucích komplikací při výkonu své podnikatelské činnosti a při řádné realizaci svých procesních práv v tomto soudním řízení. V tomto směru postačí konstatovat, že důsledky napadeného rozhodnutí skutečně hrozí újmu v postavení žalobkyně, která má dostačující intenzitu pro přiznání odkladného účinku, neexistují-li protichůdné argumenty z hlediska veřejného pořádku a ohrožení práv třetích osob. Protože žalovaná žádné takové argumenty nevznáší, je zcela namístě podané žalobě odkladný účinek přiznat.

Ve vztahu k výroku II. je třeba uvést, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů v § 4 odst. 1 písm. h) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32, publikované na www.nssoud.cz) že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Proto soud žalobkyni zároveň vyměřil i soudní poplatek 1.000,-Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, přičemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s].

V Praze dne 26. září 2014

JUDr. Milan Podhrázký, PhD., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová